

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.680 van 25 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Koemykse afkomst, bent in 1971 geboren in het dorp Vinogradovka in het district van Grozny in de toenmalige Tsjetsjeens-Ingoesjetische autonome socialistische Sovjetrepubliek. Rond uw zevende verhuisde u echter naar Mozdok in Noord-Ossetië, waar u bleef wonen tot aan uw huwelijk. In oktober 2001 trouwde u in Mozdok op traditionele wijze met A. L. (...) (o.v. 6.314.076). Uw vrouw is van Tsjetsjeense afkomst. Na jullie huwelijk vestigden jullie zich in Grozny, aangezien uw vrouw als Tsjetsjeense in Ossetië geen werk kon vinden. U was officieel ingeschreven in Grozny. U werkte in Grozny in de bouwsector, weliswaar niet officieel. In 2003 en 2004 beviel uw vrouw telkens in Mozdok van een zoon. De problemen waarvoor u uiteindelijk uw land verliet begonnen op 5 juli 2008. U was op 4 juli 2008 samen met uw gezin naar het dorp Sernovodsk gegaan om er een herdenkingsplechtigheid voor de oma van uw vrouw bij te wonen, die een jaar voordien was overleden. De herdenkingsplechtigheid vond plaats op 5 juli 2008. Nadat alle gasten waren vertrokken, gingen uw vrouw en de kinderen slapen. U zat met andere mannen in de woonkamer te rusten. Ineens hoorde u de hond blaffen en een aantal schoten. U rende naar de deur. Nog voor u deze kon bereiken, kreeg u een klap met de kolf van een geweer. U herinnert zich niet meer wat daarna gebeurde. Uw binnenlands paspoort zat in uw achterzak en werd u afgenomen. U

kwam bij op een betonnen vloer in een vochtig gebouw. U was draaierig. Toen u probeerde recht te staan, verloor u opnieuw het bewustzijn. U werd wakker geklopt. In het begin werd u hard geslagen. U werd gevraagd wie nu strijdt en wie u hielp. Na tien dagen kreeg u weer een zak over uw hoofd, werd u gehandboeid en met een oezik-voertuig naar een leegstaande plaats gebracht. U zag de oom van uw vrouw. U vernam dat er 20.000Euro losgeld voor u was betaald, geld dat door de familie van uw vrouw was verzameld. U werd vervolgens naar uw vrouw in Grozny gebracht. U waste zich snel, at iets en werd hierop naar Naltsjik gebracht. Jullie verbleven in een leegstaand appartement van een tante van uw vrouw tot aan jullie vertrek. Vanuit Naltsjik reisde u op 6 september 2008 naar Kaliningrad om van hieruit via Polen door te reizen naar België, waar u op 11 september 2008 aankwam. Samen met uw vrouw, A. L. (...) (o.v. 6.314.076) en uw twee minderjarige kinderen vroeg u dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Van de achterneef van uw vrouw hoorde u niets meer.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM. Verzoeker betoogt verder dat verwerende partij een beoordelingsfout maakte door het nemen van onderhavige bestreden beslissing en dat de overheid gehouden is rekening te houden met alle elementen eigen aan de zaak.

2.2. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw vasthouding werd mishandeld en gemarteld. Zo verklaarde u dat u zwaar gewond raakte door een slag op uw hoofd. U vervolgde dat u in het begin van uw vasthouding hard geslagen werd, waarbij een botje van uw rechterhand werd gebroken. U verklaarde voorts dat u nog altijd moet herstellen, dat u niet goed genezen bent en last heeft aan uw nieren en dat u daarnaast ook nog lijdt aan hoofd-en tandpijn (vragenlijst DVZ, p. 2 en CGVS, p. 11). U verklaarde nochtans niet naar een dokter te zijn geweest nadat u thuiskwam na uw vrijlating (CGVS, p. 10 en 11). Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten en de door u opgelopen lichamelijke klachten, is het echter niet aannemelijk dat u tot op heden nog altijd geen dokter zou hebben geraadpleegd, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit Grozny nog een hele tijd in Naltsjik (in Kabardino-Balkarië) zou hebben verbleven alvorens uw land te verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

U verklaarde voorts dat neven en achterneven van uw vrouw gestreden hadden. Toen u hierop werd gevraagd over wie het hier ging, zei u dat u hen niet kende en dat u dat niet interesseerde. Toen u vervolgens werd gevraagd of u überhaupt niet de naam kende van één van haar neven die gestreden zou hebben, zei u dat u zelfs nu niet op dat soort details ingaat. U kende slechts de naam van B. (...), de achterneef van uw vrouw met wie u bij de oom van uw vrouw verbleef en die tegelijk met u zou zijn meegenomen (CGVS, p. 5 en 6). Er moet echter worden opgemerkt dat het opvallend is dat u zo weinig gegevens kon verschaffen over de familieleden van uw vrouw die hadden gestreden en/of nu

nog actief de rebellen steunen. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u werd meegenomen mede omwille van het feit dat verschillende familieleden van uw vrouw de rebellen op de een of andere manier steunden, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer gegevens zou kunnen verstrekken omtrent deze familieleden of hier althans meer interesse voor zou hebben opgebracht. Uw onwetendheid op dit vlak tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw asielrelaas verder aan.

Na een grondig onderzoek van uw verklaringen werd aangaande uw asielrelaas bovendien een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat D. (...), de broer van de overleden oma die jullie herdachten en bij wie jullie tijdens jullie verblijf in Sernovodsk logeerden, degene was die onderhandelingen voerde om u vrij te krijgen en degene was die tegen u zei dat u moest vertrekken en dat u het er een volgende keer niet levend vanaf zou brengen (CGVS, p. 10 en 11). Uw vrouw zei nochtans dat ze niet wist wie als tussenpersoon fungeerde voor uw vrijlating en dat een haar onbekende man gezegd had dat jullie weg moesten uit Rusland, aangezien u in geval van een tweede aanhouding spoorloos zou verdwijnen (CGVS, p. 19 en 20). Het is niet aannemelijk dat uw vrouw, die nota bene bij D. (...) logeerde toen u werd meegenomen, niet geweten zou hebben of achteraf niet zou hebben vernomen dat haar (groot)oom de onderhandelingen voerde om u vrij te krijgen. U zei verder dat u niet wist van wie B. (...), de achterneef van uw vrouw die nog steeds spoorloos is, de zoon is (CGVS, p. 11 en 12), terwijl uw vrouw zei dat B. (...) de zoon is van de oom bij wie jullie inwoonden (CGVS, p. 18). Het is evenmin aannemelijk dat u niet zou geweten hebben dat B. (...), met wie u bij D. (...) thuis verbleef en waarvan u achteraf vernam dat hij samen met u werd meegenomen, de zoon is van uw gastheer. Toen u tenslotte werd gevraagd of uw schoonmoeder ook in het huis was waar u te gast was, zei u dat uw schoonmoeder in een andere kamer was. Toen u hierop specifiek werd gevraagd of uw vrouw met haar moeder in een kamer sliep, zei u dat de vrouwen in een andere kamer waren. Toen u vervolgens werd gevraagd hoe uw vrouw en schoonmoeder reageerden toen u werd geslagen, zei u dat u dat niet kon weten gezien u het bewustzijn verloor (CGVS, p. 7 en 8). Toen uw vrouw, nadat haar verschillende vragen werden gesteld over het door u aangehaalde incident waarbij u in het huis van D. (...) door gemaskerde mannen werd meegenomen, specifiek werd gevraagd of haar moeder toen ook aanwezig was, zei ze dat haar moeder niet in dat huis (waar jullie verbleven) was geweest. Uw vrouw vervolgde dat haar moeder haar huis in Grozny niet alleen wilde achterlaten en dat ze naar Grozny was teruggekeerd na de herdenkingsplechtigheid (CGVS, p. 18). Toen haar voordien specifiek werd gevraagd wie zich tijdens het door u aangehaalde incident nog in dat huis bevond behalve jullie gezin, haar (groot)oom en haar achterneef B. (...), zei ze dat ook de vrouw van haar (groot)oom, T. (...), daar was (CGVS, p. 17). Ze maakte toen met andere woorden geen melding van het feit dat haar moeder ook in het huis van haar oom aanwezig zou zijn geweest. Toen u met deze laatste tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u niet wist wat uw vrouw had gezegd, dat de vrouwen in een andere kamer waren en u daar zeker niet binnen kon gaan als ze sliepen. U zei nadien dat uw schoonmoeder ook op de herdenking aanwezig was, waarmee deze tegenstrijdigheid aangaande de al dan niet aanwezigheid van uw schoonmoeder in het huis waar u zich bevond en vanwaar u werd meegenomen niet wordt opgeheven. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat het eveneens opvallend is dat u uw binnenlands paspoort, het identificatiedocument van Russische staatsburgers bij uitstek, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Toen u naar dit document werd gevraagd, zei u dat het werd afgenomen toen u op 5 juli 2008 van bij de grootoom van uw vrouw werd meegenomen door gemaskerde mannen in uniform. Hierboven werd echter reeds uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u informatie over uw werkelijke verblijfssituatie in de Russische Federatie voor uw vertrek bewust probeert achter te houden.

Aangaande uw reisroute verklaarde u met uw militair boekje en geboorteakte evenals met de documenten die de smokkelaars hadden gemaakt naar België te zijn gereisd. U verklaarde deze documenten niet te hebben gezien. Toen u hierop werd gevraagd op welke naam de documenten stonden die voor u werden gemaakt, herhaalde u dat u de documenten niet had gezien. Toen u vervolgens werd gevraagd of voor u valse documenten werden aangemaakt, verklaarde u dat niet te weten (CGVS, p. 10). Uw verklaarde onwetendheid op dit vlak is echter, gezien het reële risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan een strenge en individuele controle te worden onderworpen, niet aannemelijk. Dit blijkt uit informatie beschikbaar op het CGVS, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie over de door u gebruikte reisdocumenten probeert achter te houden. Hierdoor wordt tevens het vermoeden dat u informatie over uw werkelijke verblijfssituatie in de Russische Federatie voor uw vertrek probeert achter te houden nog versterkt.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aangezien u de Belgische asielinstanties in het ongewisse laat over de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten, kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte evenals uw militair boekje bevatten identiteitsgegevens, die door mij niet in vraag worden gesteld.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw vrouw, A. L. (...) (o.v. 6.314.076) een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5.1. Met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondermijnd door het tot op heden, en dus evenmin in de Russische Federatie, niet consulteren van een geneesheer ondanks de ernstige verwondingen die verzoeker zou hebben opgelopen tijdens zijn vasthouding, werpt verzoeker op dat de dossierbehandelaar op het Commissariaat-generaal geen enkele duidelijke vraag heeft gesteld waaruit zou blijken dat hij in de Russische Federatie geen dokter heeft geraadpleegd. Verzoeker voegt eraan toe dat verwerende partij hem de mogelijkheid had dienen te laten gedurende vijf dagen bijkomende medische stukken bij te brengen.

De Raad wijst erop dat uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 oktober 2008 (p. 10 en 11) blijkt dat buiten de vraag of verzoeker in België een arts heeft geraadpleegd, waarop het antwoord luidde enkel voor de kinderen doch niet voor hemzelf, hem inderdaad geen expliciete vragen naar een doktersbezoek in de Russische Federatie werden gesteld, doch verzoeker bij de bevraging naar de gebeurtenissen in Sernovodsk en Grozny zelf stelt geen dokter te hebben geraadpleegd. Dat bovendien verzoekers echtgenote bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal d.d. 7 oktober 2008 (verslag p. 20), eveneens beweert dat haar echtgenoot na zijn vrijlating niet op consultatie ging bij een geneesheer in de Russische Federatie. Verzoekers bewering dat hem minstens gedurende vijf dagen de gelegenheid diende te worden geboden bijkomende medische stukken bij te brengen is ter zake niet dienend daar de motivering niet handelt over de aard en het bewijs van de letsels doch over het verder ondermijnen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas doordat ondanks de ernstige verwondingen ingevolge de voorgehouden martelingen en het nog anderhalve maand verblijven in de Russische Federatie verzoeker geen dokter heeft geraadpleegd.

Betreffende het niet-kennen van de neven en achterneven van zijn echtgenote die gestreden hadden aan de zijde van de Tsjetsjeense rebellen merkt verzoeker op dat het evident is dat men niet van een kandidaat vluchteling kan verwachten, op een verhoor voor de Belgische asielinstanties een maand na zijn aankomst in België, dat hij een volledige verklaring aflegt met betrekking tot de familieleden van zijn echtgenote die Tsjetsjeense strijders waren of zijn, en dit omwille van de vrees dat deze informatie niet vertrouwelijk zou zijn. Verder stelt verzoeker dat het niet-kennen van hun namen te wijten is aan het geringe contact tussen hem en de leden van de familie van zijn echtgenote die banden hadden met de Tsjetsjeense strijders.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Daarenboven blijkt uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal dat bij de aanvang van dit verhoor betrokkene duidelijk werd gewezen op de vertrouwelijkheid van deze procedure en op het feit dat het belangrijk is de waarheid te vertellen. Betreffende verzoekers opmerking dat de frequentie van de contacten tussen de strijders actief in zijn schoonfamilie bepalend is voor het al dan niet kennen van hun namen oordeelt de Raad dat deze namen binnen de familie bekend zijn en dat een persoonlijk contact niet noodzakelijk is teneinde te weten over welke familieleden het gaat

daar deze informatie kan verkregen worden bij de andere familieleden en meer in het bijzonder bij verzoekers echtgenote. Bovendien blijkt uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal (p. 6) dat verzoeker op de vraag wie van de familieleden had gestreden het volgende antwoordt: *"Neven, achterneven, ik ken hen niet. Dat interesseert me niet."* Op de daaropvolgende vraag *"Kent u überhaupt de naam van een van haar neven die gestreden zouden hebben?"* antwoordt verzoeker *"Dit soort details gaan we zelf nu niet op in."* Een dergelijke houding laat verwerende partij terecht opmerken dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij meer gegevens zou kunnen verstrekken over deze familieleden of er althans meer interesse voor zou hebben opgebracht, quod non, waardoor de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas verder wordt aangetast.

Aangaande de tegenstrijdigheid tussen verzoekers relaas en dat van zijn echtgenote betreffende de tussenpersoon die er voor zorgde dat verzoeker werd vrijgelaten en die hem mededeelde dat hij het land diende te verlaten daar hij het er de volgende keer niet levend af zou brengen, stelt verzoeker dat zijn echtgenote in haar bewoordingen eveneens doelde op haar grootoom D. vermits zij het had over haar oom die in het huis woonde waar zij toen verbleef en die het losgeld ging brengen.

De Raad stelt evenwel vast dat op de expliciete vraag naar de tussenpersoon verzoekers echtgenote antwoordt deze niet te kennen en eraan toevoegt dat het deze voor haar onbekende man was die hen had medegedeeld dat als iemand een tweede keer wordt meegenomen, hij spoorloos verdwijnt (verhoorverslag p. 19-20). Verzoeker zelf heeft het duidelijk over de grootoom van zijn echtgenote D. die als tussenpersoon fungeerde en die hem mededeelde dat hij het er bij de volgende keer niet levend zou afbrengen (verhoorverslag p. 11). Verzoekers opmerking dat Tsjetsjeense vrouwen niet in een dergelijke onderhandeling worden betrokken, daargelaten de vraag of betrokkenes echtgenote niet minstens in kennis zou zijn gesteld van het verloop van het gebeuren gezien haar universitaire opleiding in de rechten, is ter zake niet dienend daar in redelijkheid niet kan worden aangenomen waarom verzoekers echtgenote gewag zou maken van een onbekende man die hen aanraade het land te verlaten terwijl het haar eigen grootoom was waarbij zij tijdelijk verbleven.

Verzoekers argument dat het niet-kennen van de familieband tussen B., de achterneef van zijn echtgenote die samen met hem werd gearresteerd en D. haar grootoom, eveneens te wijten is aan de frequentie van het contact tussen beiden, mist feitelijke grondslag. Op het ogenblik van de arrestatie van verzoeker en van B. verbleef verzoeker met zijn gezin ten huize van D. waar ook diens zoon B. onder hetzelfde dak woonde. In redelijkheid kan niet worden aangenomen dat verzoeker die in het kader van een herdenking samen met zijn echtgenote tijdelijk verblijft bij haar grootoom niet in kennis zou zijn gesteld van voormelde familieband. Ook is het volstrekt onaannemelijk dat verzoekers echtgenote hem na deze voorgehouden traumatische gebeurtenissen waarbij B. spoorloos bleef, niet van deze band in kennis zou hebben gesteld waardoor hij op deze eenvoudige vraag bij het verhoor op het Commissariaat-generaal had weten te antwoorden.

Betreffende de tegenspraak tussen verzoeker en zijn echtgenote aangaande het nachtelijk verblijf van zijn schoonmoeder in Sernovodsk werpt verzoeker op dat de geformuleerde antwoorden van verzoeker niet toelaten om werkelijk vast te stellen dat de moeder van zijn echtgenote al dan niet naar Grozny is gegaan na de ceremonie of zij in Sernovodsk is gebleven.

De Raad merkt op dat navolgende vragen en antwoorden dienaangaande in het verhoorverslag worden weergegeven (p. 7 en 8):

"Wie was daar nog aanwezig behalve uw vrouw en de kinderen?"

De broer van de overleden oma. Hij woont in dat huis. We waren met B.(...) in de kamer. In de andere kamer mijn vrouw en de kinderen. De familie woont in de buurt. Ze waren al allemaal vertrokken.

Was uw schoonmoeder er ook bij?

Nee. Ze was niet bij ons.

Waar was zij?

We waren in een kamer, zij in een andere.

Sliep uw vrouw met haar eigen moeder in de kamer?

De vrouwen waren in een andere kamer. Bij de inkom ik en B.(...). het was tegen 24.00. (...)

Hoe reageerde uw vrouw en schoonmoeder toen u werd geslagen?

Ik viel bewusteloos. Hoe kan ik weten wat hun reactie was?

Voormelde antwoorden zijn duidelijk voor geen interpretatie vatbaar. Uit dit interview kan ontegensprekelijk worden vastgesteld dat verzoeker, in tegenstelling tot het relaas van zijn echtgenote, heeft voorgehouden dat zijn schoonmoeder tijdens de nacht van de arrestatie aanwezig was in het huis van D. in Sernovodsk

Met betrekking tot het intern paspoort van verzoeker en met betrekking tot de documenten die door hem werden gebruikt bij zijn vlucht naar België, beweert verzoeker dat er geen enkel element is in het antwoorddocument van Cedoca dat toelaat te stellen, dat het verhaal van verzoeker niet plausibel zou zijn. Bovendien dateert het antwoorddocument van Cedoca van 7 november 2006, terwijl er intussen bijna twee jaar zijn verstreken, hetgeen vragen doet ontstaan bij de actualiteit van de informatie.

De Raad wijst erop dat verwerende partij terecht vaststelt dat verzoeker geen binnenlands paspoort kan voorleggen. Daar verwerende partij oordeelt dat aan de gebeurtenissen waarbij verzoekers paspoort zou zijn afgenomen geen geloof kan worden gehecht – een motivering die zoals hoger gesteld door verzoeker niet wordt weerlegd – ontstaat volgens haar het vermoeden dat verzoeker informatie over zijn werkelijke verblijfssituatie in de Russische Federatie voor zijn vertrek bewust probeert achter te houden. Dit vermoeden wordt volgens verwerende partij nog versterkt doordat verzoeker geen informatie kon verstrekken over de documenten waarmee hij naar België zou zijn gereisd. De Raad meent dat verwerende partij terecht oordeelde dat dit niet aannemelijk is gelet op de informatie waarover zij beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Cedoca-antwoorddocumenten van 21 november 2006 en van 24 juli 2008) en waaruit blijkt dat er een reëel risico is om bij binnenkomst in de Schengenzone aan een strenge en individuele controle te worden onderworpen. Verzoekers bewering dat verwerende partij zich steunt op achterhaalde informatie mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoekers opmerking dat hij werd verhoord over Tsjetsjenië en over Grozny en dat zijn echtgenote wel naar België kwam in het bezit van haar binnenlands paspoort doet geen afbreuk aan het vermoeden in hoofde van zijn persoon dat door het ongeloofwaardig afhandig maken van zijn binnenlands paspoort en door het niet in kennis zijn van de documenten waarmee hij naar België reisde, of deze vals waren en eventueel onder welke naam, informatie over zijn werkelijke verblijfssituatie in de Russische Federatie werd achtergehouden wat de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden relaas nog verder ondermijnt.

2.5.2. Wat betreft verzoekers stelling dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat hij een intern vluchtalternatief zou hebben binnen de Russische Federatie wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker in het gedrang is en niet op het bestaan van een binnenlands vestigingsalternatief. Meer bepaald oordeelde verwerende partij dat verzoeker zijn asielaanvraag niet aannemelijk heeft weten te maken en heeft hij de Belgische asielinstanties in het ongewisse gelaten over de werkelijke redenen die hem er hebben toe aangezet zijn land te verlaten. Verzoekers verwijzing naar het arrest 3206 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2007 betreffende dit intern vluchtalternatief is derhalve niet dienend.

2.5.3. Betreffende verzoekers bewering dat aan verschillende familieleden van zijn echtgenote door de Belgische autoriteiten de status van vluchteling werd toegekende waardoor er een gegronde vrees voor vervolging ontstaat in hoofde van de andere familieleden merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de erkenning van deze familieleden en hij evenmin de verwantschap van deze personen met zijn echtgenote aantoont.

2.5.4. Verzoekers uitgebreide theoretische uiteenzetting betreffende het begrip gegronde vrees voor vervolging doet vanzelfsprekend geen afbreuk aan de vaststelling dat het voorgehouden asielaanvraag ongeloofwaardig is. Waar verzoeker opmerkt dat bij de beoordeling van een asielaanvraag zowel met een objectief als een subjectief element van de vrees dient te worden rekening gehouden wijst de Raad erop dat dit subjectief element zeer nauw samenhangt met het objectieve, wat met zich meebrengt dat, wanneer er geen

geloof kan worden gehecht aan de objectieve elementen uit het asielrelaas, er geen rekening kan gehouden worden met het subjectieve element van de vrees.

2.5.5. De Raad wijst erop dat de door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten, meer in het bijzonder het Algemeen Ambtsbericht Nederland betreffende de noordelijke Kaukasus van mei 2006 en "The Chechen Republic: Consequences of "Chechenization" of the conflict" van het Human Rights Center "Memorial" van januari 2006, kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

2.5.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat op grond van de pertinente, door de stukken van het dossier ondersteunde en door verzoeker niet weerlegde vaststellingen de verwerende partij genoegzaam kon besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Aan de verzoeker kan in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de status van vluchteling niet worden toegekend

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.7. Met betrekking tot de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker meent *"een reëel risico te lopen om zware bedreigingen te lijden tegen het leven van de persoon of tegen de persoon in burger tengevolge van blind geweld in geval van een intern of internationaal gewapend conflict"*. Verzoeker verwijst hiertoe naar de door hem aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten, meer in het bijzonder het Algemeen Ambtsbericht Nederland betreffende de noordelijke Kaukasus van mei 2006 en "The Chechen Republic: Consequences of "Chechenization" of the conflict" van het Human Rights Center "Memorial" van januari 2006, die een algemene situatie schetsen van de slechte mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië en van het er nog steeds aanwezige geweld. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande heeft gesteund op de "subject related briefing" betreffende de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië van 28 augustus 2008, die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaronder eveneens deze waarop verzoeker zich steunt, doch daterend van recentere jaargang, meer in het bijzonder 2007 en 2008. Uit deze briefing blijkt overduidelijk dat het gewapend conflict in Tsjetsjenië weldegelijk nog aanwezig is doch zich voornamelijk concentreert in een bepaalde regio, waarbij de incidenten en de frequentie ervan dermate minimaal is geworden en waarbij de gevechtshandelingen zich enkel concentreren tussen rebellen en ordetroepen zodat terecht kan worden gesteld dat van een "reëel" risico op ernstige schade voor gewone burgers in Tsjetsjenië geen sprake is. Voormelde door verzoeker bijgebrachte rapporten weerleggen deze benadering en motivering van verwerende partij niet. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.8. Waar verzoeker meent dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen eigen aan de zaak en derhalve de schending van de zorgvuldigheidsplicht

inroept, stelt de Raad vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door hem gevoerde onderzoek terug te vinden in de "subject related briefing" (stuk 13) en dat verzoeker tijdens het bijna twee uur durende gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en haar beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, en evenmin dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het middel is ongegrond.

2.9. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 februari 2009 door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------------	--

mevr. K. ROSIER,	toegvoegd griffier.
------------------	---------------------

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER.

J. BIEBAUT.